

EN TOCH... HOOP !

De voorbije veertien dagen hadden wij het geluk zevenendertig Bijbelse taferelen te kunnen bewonderen in de Sint-Elooiskerk. Met vreugdevolle kleuren schildert Luc Blomme verschillende verhalen uit de Bijbel. En zijn jongste werk noemt: 'Wij dragen een verhaal'. Heel de tentoonstelling was een uitnodiging om het verhaal van ons geloof verder te dragen. Want, wij hebben een schat van een verhaal. En in deze schat mogen wij mensen laten delen. Elk schilderij van Luc is een uitnodiging om in het verhaal te stappen. Om het verhaal te laten gebeuren, hier en nu, vandaag. Als wij dat verhaal dragen in onze woorden en daden, dan gaan mensen proeven van de rijkdom en de schoonheid ervan. Net zoals we mochten proeven en genieten van de schilderijen. En ja, de afwezigen hadden weer maar eens ongelijk.

Verhalen van mensen

Bijbelse verhalen zijn verhalen van mensen. Doodgewone mensen die schitteren omdat ze zich door God gevonden weten. Zo zijn Bijbelse verhalen ontegensprekelijk verhalen van hoop. Bijbelse verhalen zijn dan o zo contrasterend met de verhalen van mensen vandaag. Mensen die leven in deze wereldtijd, getekend door chaos en wanorde. Die tijd waar mensen op zoek zijn naar houvast, midden de angst en onzekerheid van elke dag.

Een kind op de vlucht wordt gedood door een kogel van de politie! Grote en kwetsende uitspraken worden gedaan over wie nu juist welke verantwoordelijkheid draagt bij deze erge feiten! Even wat stilte, in plaats van direct in de media te willen komen, zou meer getuigen van eerbied en respect voor de getroffen familie. Mooi zijn dan de honderden mensen, in het wit gekleed, die de ouders bemoedigend omringen wanneer zij hun kind moeten begraven. Zij waren er, eenvoudige mensen, als een verhaal van hoop.

In Luik worden agenten en een student koelbloedig afgemaakt. De gemeenschap is in shock. Angst en onzekerheid groeien bij de bevolking. Een verhaal van haat en terreur probeert te zegevieren. Een verhaal dat mensen doodt, dat families treft in hun levensgeluk. Dat kan toch niet het verhaal van een 'beschaafde' wereld zijn? Krachtig zijn dan de tekens van hoop en bemoediging. Mensen die bloemen leggen als teken van hun geloof in een andere toekomst. Honderden mensen die op donderdag 31 mei, 's avonds in de kathedraal van Luik een kaarsje ontsteken. Night fever, veel stille vlammetjes in de duistere kathedraal. Maar ze geven licht. Even zoveel mensen die in een donkere wereld een licht van vrede willen zijn. Een licht waarin een verdraagzaam en waarderend samenleven zichtbaar mag worden. Mensen als een verhaal van hoop in deze wereld.

En toch...

Ze zijn er, gelukkig, die mensen die durven zeggen: 'En toch...' En toch kan het anders! En toch willen we bouwen aan vrede! En toch willen we elkaar gastvrijheid gunnen! En toch willen we werken aan verdraagzaamheid. En toch willen we voorbij de angst elkaar blijven bemoedigen. En toch willen we elke mens, wie hij of zij is, met respect nabij zijn. En toch... Ja, en toch willen we de hoop in ons niet laten doden!

Mensen die 'en toch' zeggen zijn mensen die vooruit lopen. En vooruit lopen is al een uitdrukking van hoop. Het is nu al durven leven wat men hoopt voor morgen. Dan denk ik terug aan die gewone mensen uit de Bijbelse verhalen. Ze weten zich door God gevonden en geliefd. En ze leggen zich niet neer bij de feiten van onrecht en angst. Wanneer ze hopen op een broederlijk samenleven, dan beginnen ze zelf om elkaar gastvrij nabij te zijn. Hopen op vrede doet hen direct stappen ondernemen op de weg van vrede. Zij spreken niet over een wereld van

gerechtigheid in de verte. In hun heel concrete leven gaan ze de gerechtigheid al beoefenen. Zij spreken niet 'tot' en 'over' de anderen om hen de les te dicteren. Ze spreken 'met' elkaar. En juist zo groeit in alle broosheid iets nieuws. Het zijn mensen die 'en toch' durven zeggen. Ze leggen zich niet neer bij de feiten. Onverschillig tegenover de wereld worden ze niet. En ze zeggen nooit: 'We zijn het altijd zo gewoon geweest'. Neen, ze gaan vooruit. Want de hoop drijft hen. Waarom zou die hoop ook ons niet doen vooruit lopen? Wij hoeven niet te wachten op de anderen of de verantwoordelijkheid op anderen af te schuiven. Het zou mooi zijn samen, met elkaar, te zeggen: 'En toch'! Ja, wij dragen een verhaal. Een verhaal van hoop... Zie je het al?

Johan Loones

(alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)